

Kıskançlık

– AliKemal · 20 Eylül 2016

"Kaybolalım!" dedi."Olur, kaybolalım," dedim."Eskişehir dışında," dedi."Sen nerede istersen orada," dedim."Deniz kenarında bir yerlere gidelim," dedi.Onunla başbaşa tatil yapmanın heyecanı bindi yüreğime, daraldım, gece geç saate kadar uyuyamadım. Yatağın içinde uzunca bir zaman yuvarlandıktan sonra uyuya kalmışım.Sabah uyandığımda oldukça dingindim. Yanıbaşım boştu. "Kalkmış," dedim. Her zamanki gibi. Beni uyandırmaya kıyamadan usulca kalkardı. Kahvaltı masasını hazır, çayı demlenmiş bulurdum. Onun yüreği bir telaş içinde çarpardı hep, içinde kan yerine sevgi dolanırdı, vıcık vıcık, insana, bitkiye, hayvana bulaşırdı. Seslendim. "Safınaz abla!" "Buradayım!" dediğini duymak için mutfaktan yana kulak verdim. Ses vermedi. Kalktım, meraklanıp mutfağa gittim. Yoktu. Kahvaltı masası hazırlanmamıştı. Çay demlenmemişti. Dönerken dış kapının ardındaki iki valizi gördüm. Yolculuk için hazırlanmışlardı. Balkona çıkıp oturdum, sokağı seyrettim biraz; hep aynı ağaçları, aynı Arnavut taşlarını, aynı insanları görmenin monotonluğu içinden öylesine bakındım. Sanki, gideceğimiz yerler hemen şuracıkta, yolun sonundaydı, adım atsam kendimi orada buluvorecektim.Az sonra Safınaz abla geldi. "Turizm acentasına gittim, geldim," dedi. "Hadi ayaklan, Side'ye gidiyoruz, tur otobüsü on ikide hareket edecek." "Tam da öğle sıcağında?" "Otobüslerin hepsi klimalı. Kendimizi otobüsün içine attık mı, sıcağı hissetmeyiz bile..."Bunda da haklı çıkmıştı; otobüsün kalın perdelerini kapatarak güneşin içeri sızmasını önledikten sonra klimanın tepemizdeki ızgaralardan üflediği serin havaya teslim olarak başladık yolculuğa. Birlikte ilk yolculuğumuz bu. Bangır bangır türkü çığırın bir otobüste, Antalya'ya kadar altı saat, oradan ötesi de olacak, kafa mı dayanır? Safınaz abla kafasını omuzuma gömüp uyumaya verdi kendini; huyum kurusun, yolculuklarda ben uyuyamam ki... Otobüs bir hızla güneşi geride bıraktığında perdeyi aralayıp dışarıyı seymeye koyuldum. Afyon'dan Isparta'ya doğru yol alıyorduk. Nasıl bir yolu alıyorduk böyle yeşil yeşil? Ne güzel bir yeşil, ne güzel bir mavi! Dağlar ve gökyüzü tablolarındaki kadar boyalı... Ya çiçekler? Yaprakları yufka, kırmızı gelincikler, Cumhuriyet mitingleri gibi. Ufak tefek yağmur bulutları toprağıı kuraklığa koymamak için seferber olmuş. Bu memleket bizim. Neden yetmez mutlu olmamıza? Neden el ele, kafa kafaya verip çalışmayız bu memleket için? Neden kardeş kardeşe düşmanız? Neden insanlar tedirgin, ürkek? Nedir paylaşılmayan? Her gelen neden insanı mutlu etmek için çalışmaz, neden soyup soğana çevirmeye çalışır illaki? Sandıklı'dan geçerken yol üzerinde bir dinlenme tesisine girdik. Otobüse binerken aldığımız birer simitle durduk şimdiye kadar, açız. Safınaz abla kendine bir gözleme yaptıırıp onu yemeğe başladı. Bense üç dört çeşit etli yemek doldurdum self servis tepsiye, kıtlıktan çıkmış gibi yumuldum. Tesise otobüsler, taksiler dolusu insan akın akın inmekte.Isparta'yı da aştık. Kaldı iki buçuk saatimiz. Antalya, Manavgat derken ver elini Side... Gittiğimiz otel Side'de. Tatilin başlangıcı orası.Turizm şirketinin ayarladığı otelin önüne geldik. Komi çocuklar seferber oldular, valizleri otele taşıdılar. Danışmadakiler herkesin oda anahtarını teslim etti, dağıldık odalarımıza. Henüz pırıl pırıl güneşti ortalık, otelin havuzunda yol yorgunluğunu atıp serinleyebilirdik, odamıza yol kılıklarımızla girip deniz kılıklarımızla çıkmamız bir oldu. Baktık, otobüstekilerin hemen hepsi aynı şeyi yapmışlar, havuzu dolduruverdük az zamanda. Suyun içinde bir iki çırpınmalık zamanda akşam oluverdi. "Soğuk bir şeyler

İçelim de çıkalım odamıza," dedi Safınaz abla."Olur," dedim.Havuzun yanibaşındaki masalardan birine oturup garsona gelmesini işaret ettik.Garson geldi."Bana bira getir!" dedim.Safınaz abla da, "ben soğuk bir kola alayım," dedi.Garson gitti.Maksat muhabbet olsun. "Benim en iyi dostum: içkim, sigaram. Onlar da terk ederdi beni, olmasaydı param, demiş, Tanju Okan," diyerek güldüm.Safınaz abla, "Alkol, dostun değildir," diyerek beklediğim tepkiyi gösterdi hemen."Düşmanımız da sayılmaz. Neredeyse tüm meyve ve sebzeler bir miktar alkol içerir." Ona bira ve alkolle ilgili ilgisini çekebilecek bir şeyler anlatarak sohbetimizi sürdürmek istedim. "Bira, dört bin yıldır içiliyor. İlk bira tarifi Sümerlilere ait. Eski Mısır'da; piramitlerin yapımında çalışan işçilerin maaşları, günde dört litre bira olarak ödenirmiş. Hatta bira, Firavunlar zamanında Mısır'da ulusal para birimi yerine kullanılıyormuş."Yok, yok, sohbeti ne kadar ballandırmaya çalışsam da, değil mi ki, konu alkol üzerine, Safınaz ablanın softuluğu debreşiyordu. "Zıkkım içesiceler! Dört bin yıldır olagelen her kötülük içki yüzündenmiş demek... Peygamberimiz boşuna dememiş, içki bütün kötülüklerin anasıdır, diye..."Bira hakkında daha bir sürü ahkam kesecektim, hepsi içimde kaldı. Kadın içkiden nefret ediyordu, zorla değil ya... Son bir çarpınıyla, "tıp adamları biranın kalp hastalıklarını engellemekte çok etkin olduğunu tespit etmişler," diyecek oldum"Kalp hastalıklarının en iyi ilacı aşktır!" dedi hemen. "Benim kalbim sen içinde dolandıkça çok sağlıklı çalışıyor."Gel de bu lafın üstüne laf de! Yine de garsonun getirdiği birayı hüpürdeterek içmekten feragat etmedim.Yukarı çıkıp giyindikten sonra lokantaya indik. Servis tabağıma açık büfede denk geldiğim her şeyden birer parçayı yığarken Safınaz abla sadece iki biber dolma ve iki kaşık çoban salata almakla yetindi. Masaya döndüğümüzde, bana, "onların hepsini yersen mide fesadından ölürsün," diye takıldı.Güldüm. "Hepsini yiyecek değilim.""E? Yemeyeceksen niye aldın?""Çöpe dökülsün diye..."Gülmeye vurdu. "Şaşkın şey..."Bu tip oteller açık büfede yenilmeyerek kalan tüm yemekleri, sosunu değiştirmek gibi ufak tefek değişikliklerle daha sonraki servislerde de sunuyorlar. Müşterilerden kalan yemek artıklarını ise ihaleyle civarda besicilik yapan köylülere satıyorlar. Ben tercihim besicilerden yana kullandım," dedim."Hım... Perde arkasında olan bitenler anlattığın gibiyse, bundan sonra ben de ne varsa doldurayım tabağıma.""Biliyorsun, hemen her yaz böyle yerlerde müzisyenlik yaptım ben. Her şeyi yakından gözlemledim ki, söylüyorum." İlerleyen saatlerde açık sahneden doğru yükselen orkestra sesi başlayacak eğlencenin habercisiydi. Buradan bir şey görünmüyordu, ama biliyordum ki, okunan slov şarkılar pisti dolduran çiftlerin danslarına eşlik etmekteydi. Yükselen bir saksafon solonun ardından Barış Manço'nun ünlü Gülpembe'sini söylemeye başlayan şiveli sesi işittiğimde hemen tanıdım. Rus kızı Elena'ydı o, adım gibi eminim. Hani bir televizyon kanalının düzenlediği popstar yarışmasında kerametleri kendilerinden menkul jüri üyeleri tarafından sırf Rusça şarkılar okuyor diye elenmek istenen kadife sesli şarkıcı. O varsa orkestranın diğer elemanları da bizimkiler olmalıydı. Gitarda Metin, davulda Süleyman, Orgda Süreyya... İki yıl bioyunca birlikte sahne aldığım arkadaşlarımdı hepsi. Ben ayrıldıktan sonra bas gitara kimi almışlardı acaba?"Sahnedekiler bizimkiler," dedim Safınaz aabaya; "yürü gidelim, bir merhaba diyelim şunlara."Safınaz abla, "yarın bol bol görüşürsünüz nasıl olsa, bu gece erkenden yatıp yol yorgunluğunu bir atalım!" diyerek itiraz etti. "Yahu yolculuk boyunca horul horul uyudun zaten, bu saatte yatıp da ne yapacaksın? Gel, beş dakikacık gidelim şunların yanına..."Çingene damarı tutmuştu bir kere, öldürsem götüremezdim."Sen kendin git madem. Bir meraba deyip gelirsin, ben odaya çıkıyorum.""Tamam, ben on, on beş dakikaya kalmaz

gelirim yanına."Arkadaşlarımla bir araya gelince Safnaz ablaya verdiğim söz aklımdan uçtu, gitti. Hasretle kucaklaşıp, hatırlaşıp sohbeta koyulunca, üstüne bir de eski günleri yad etmek için çıkıp bas gitarı da omuzuma asınca vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım.Odaya çıktığımda Safnaz ablayı balkonda otururken buldum. Sinirliydi. "Takıldığın manita güzel miydi bari?" diye sordu."Manita mı? Ne manitası?""Beni ekme ne değdi mi bari?"Saçmalıyordu. Öte yandan sinirlenmekte de haklıydı, hemen geleceğim dediğimi unutup fazlaca vakit geçirmiştim elemanlarla. "Sen uyumuşsundur diye biraz takıldım," diyerek bir mazeret uydurmaya çalıştım. Suskunluğu tercih ediyordu. Gittim, oturduğu yerde sarılmaya çalıştım. "Benim tek manitam var, o da sensin," dedim. Öptüm.Öpücüğüme karşılık verirken, "benden çabucak bıcarsın sen," dedi. "Bir zaman sonra aramızdaki yaş farkı sorun olmaya başlayacaktır.""Erkekler kendilerinden on yaş küçük kadınlarla evliyken bir sorun olmuyor da, kadınlar kendilerinden on yaş küçük bir erkekle evlenince niye sorun olsun ki?" Kolundan çekiştirip yatağıma götürdüm. "Haydi, yatalım artık. Yarın SİT alanına götüreceklermiş..."Bizi SİT alanına taşıyan servis araçları kalabalık trafiğin içinde çok ağır ilerliyordu. Nihayet araç parkına girip de araçlardan indiğimizde üstümüzden büyük bir stres kalktı. Yoğun bir kalabalık vardı. Sit alanının her yanı hıncahınçtı. Bizim grup dışında Türk olan kimse yok gibiydi. Her milletten insan... Herkes tarihin tadını çıkartıyordu. Kimisi ağır adım yürüyor, kimi ayakta durmuş etrafına bakıyor, kimi bir duvara yaslanmış veya bir taşa oturmuş dinleniyor...Safnaz abla taş kalıntılara takmıştı bu defa da, "şunlara bak, hepsi kirinden kararmış; bir kova sabunlu suyla bez alıp hepsini silip pırl pırl yapasım geliyor," diye söylenmeye başladı."Onlar kir değil, asırlar boyunca kararmış her biri. Üzerlerinde asırlar öncesinin izlerini taşıyorlar. Her biri bir zamanlar yaşanmış aşkların, eğlencelerin, sohbetlerin, kavgaların, üzüntülerin şahiti. Her şahadet ayrı bir öykü... Buraya gelen herkes o öyküleri hayal ediyor.""Ben bir şey hayal edemiyorum.""Edebilirsin. Mesela şu taşı bu kadar düzgün bir halde yontup buraya yerleştiren adam bir köleydi. Bu taşı bu kadar düzgün yontup, buraya bu kadar düzgün yerleştiremeseydi kırbaçla dövülecekti. Kırbaç korkusuyla öyle sıkı çalışıyor ki, taşın üzerinde gördüğün şu kara benekler onun alın terinin izleri."Kral mahfilinin önüne geldiğimizde basamakları tırmandık. Bu defa o benden atik davrandı. "Bu basamakları o devrin kralı da çıkmıştı, değil mi? Kimbilir şu taş koltuğun üstünde otururken huzuruna kabul ettiği halkının sorunlarını dinleyip dertlerine çare de bulmuştu."İtiraz etmedim. O krallar için halkın sadece köle olduğunu ve kralın huzuruna çıkmalarının asla mümkün olmadığını söylemekle onu üzmemek istemedim.Apollon tapınağına geldik. Eski denizcilerin inşa etmiş olduğu tapınak çok gizemli bir yapıydı."Erkin! Hello!"Seslenen Elena'ydı. Orkestrada şarkı söylemenin yanı sıra Rus gruplara da rehberlik yaptığını dün geceki sohbetimizde anlatmıştı."Merhaba Elena!" diyerek el salladım.Peşinde sürüklediği grubuyla yanımıza geldi. Yanak yanağa öpüştük. Türkçe'yi çok iyi konuşmasına rağmen Almanca, "Ist das deine Freundin?" (Sevgilin bu mu?) diye sordu.Safnaz ablanın yanlış anlayabileceğini düşünerek ona Türkçe karşılık verdim. "Evet!"O ise Almanca'da ısrar ederek, "Sie war Ihre Mutter," (annen yaşıdaymış) diyerek kahkaha attı. Grubuyla gezintiye devam etti. Garip bir şaka anlayışı olduğunu ben çok iyi biliyordum, fakat Safnaz abla?"Dün gece beraber olduğun şıfıntı bu muydu?""O orkestradan arkadaşım. Orkestranın gitaristiyle de evli üstelik..."O kadar masum bir ilişkiniz olsaydı, gavurca fiskos yapıp sırıtmazdınız!"Şu meşhur kadın kıskançlığı... Ne yazık ki, Elena'nın aptalca şakası yüzünden bir hafta planladığımız tatil ikinci gününde bitmiş oldu. Bir taksiyle otogara ulaşmamız, oradan da bir Eskişehir

otobüsüyle hareket edişimiz, tek kelime konuşmadan, asık suratlarla, küs, sanki bir anda olup bitiverdi herşey."Ayrılacak mıyız?"Yolculuk boyunca belki otuz kere sordum bu soruyu. Hiç birinde cevap alamadım. Öyle de inatçıydı Safınaz abla.